

IN DE BAN VAN HET GARDAMEER

Nur code: 342

Sotto l'incantesimo di Lago di Garda

ALLE VERMELDE PLAATSEN, MONUMENTEN,
GEBOUWEN, DE WATERVAL EN DE STEEN
BESTAAN ECHT!

Een fictiethriller gebaseerd op historische achtergronden.

Proloog

De oudste bewoners rond het meer spraken haast nooit over het Lago di Garda. Voor hen was het Benaco, ‘Lago di Benaco’.

Hoever deze benaming in de geschiedenis terugging wist niemand maar honderden jaren was het zeker, naar de tijd waar overal in Italië mythen en sagen ontstonden.

Marc kende als jonge knaap de Italianen van toen ze voor friet de inhoud van een zakje chips voorschotelden. Later werden het stukjes patat die er licht gebakken uitzagen en werden aangeboden als een platte smurrie badend in olie. Het bleef voor frietkenners een raadsel hoe ze tot zulk resultaat kwamen.

Gelukkig was dat alles ondertussen veranderd en konden hun frieten zelfs de concurrentie aangaan met de ‘Belgian fries.’

Marc vond het een vorm van Franse arrogantie die friet wereldwijd ‘French fries’ benoemde. Ieder zijn waarde, Italianen hun pasta, Fransen hun champagne, Nederlanders hun pindakaas en Belgen hun friet. Belgian fries!

In de herfst van zijn leven en deels geëmotioneerd door de ontstane wereldwijde coronapandemie dacht hij terug aan alle gemiste kansen, aan zijn puberale vrankheid die ooit zijn schuchterheid moest camoufleren. Het nieuwsgierige voor het onbekende en het daaropvolgende geheimzinnige mysterie dat sinds zijn jeugd een deel van zijn leven uitmaakte bezorgden hem het realiteitsbesef dat we allen op het oude continent sinds eeuwen, ongeacht de ons opgedrongen nationaliteit, Europeanen zijn.

1. 1964

De bovenste rand van een tweedelige ijzeren buizenafspanning droeg haar jeugdig gewicht. Beide

voeten vast geankerd achter de onderste metalen stang. Een kunstige evenwichtsoefening. Porielozе billen boven gawe meisjesknieën wezen perfect parallel in de richting van haar bewonderaar. Jonge lenigheid zorgde ervoor dat haar lichaam volkomen in evenwicht, rechtop de balustrade, onbeweeglijk stabiel bleef terwijl armen en hoofd vlotjes heen en weer balanceerden naar de inhoud en betekenis van het gesprek.

Aan haar rugzijde wiesmelden tal van houten vissersloepjes en enkele schaarse kleine motorbootjes in het ondermaatse haventje. Porto Dusano.

Guitige oogjes keken staal naast haar leeftijdsgenoot uit op een klein keienstrand dat onderaan de betonnen pier grensde en waar ze een tiental minuten voordien behendig op de robuuste groen geschilderde afsluiting gewipt was.

Irena. Door haar ouders genoemd naar twee belangrijke gebeurtenissen in hun leven. Eén daarvan de geboorte van een Nederlandse prinses, een jongere zus van de latere koningin Beatrix. De andere naar een gebeurtenis die voor buitenstaanders angstvallig verborgen werd

gehouden en dus alleen binnen de bloedband van haar familie bekend was.

“Vond je het fijn?”

Een haast onmerkbare beweging van slechts millimeters zorgde voor oogcontact, smalend recht in het blauw van de beginpuber voor haar.

“Ja, het was fantastisch.”

Marc had genoten van de kleine rondvaart met het witgele vijfmeterlange motorbootje. Een hebbedingetje van haar aangetrouwde Duitse oom.

Zijn eerste vaarervaring.

Varend langs de hoge opstaande rots had hij kleine kiezelstrandjes waargenomen die hij anders nooit kon zien. Daar aan die steile wand was volgens de overlevering het buitenverblijf van de godin Minerva geweest. Een romeinse godin, met tal van tempels in het oude Rome. Ze had haar naam, die in de loop van de eeuwen werd verbasterd tot Manerba, aan deze streek geschonken.

Het was de oom van Irena die hem had uitgenodigd om eens mee te varen. Het Nederlandse nichtje had het zelf

niet gedurfd, wel gehoopt, zeker gewenst, maar haar durf werd door schroom de kop ingedrukt. Oom Hans had met zijn voorstel de oplossing geboden voor haar onbesproken verzuchting, een redding voor haar onbewust uitgezonden gevoelsvibraties.

Er was een merkwaardig samenspel van nationaliteiten ontstaan: een Duitse oom, zijn Nederlandse nichtje, een jeugdige Belgisch-Vlaamse vakantieganger. Alle drie op een Italiaans meer.

Gebeurtenissen kennen geen grenzen, zelfs culturele geschiedenis niet. Alleen politiek.

Halfweg tussen een iets meer dan 200 meter hoge uitstekende rotswand, de Rocca, en het grootste eiland van het Gardameer had oom Hans de boot stilgelegd. De dieptemeter stond op 38.

Zoals vorige dagen trok oom Hans zijn strak rubberen duikerspak aan. Het had de indruk te klein te zijn maar Hans verzekerde dat het zo moest. Nieuwe zuurstoffles op de rug. Mondstuk tussen de lippen. Irena en Marc keken zwijgzaam toe. De jongen had geen ervaring met duiken, zij wel. Het was een eis van tante geweest om

een duikbrevet te behalen eer ze met hen mee naar het Gardameer mocht. Toch bleef ze voor deze trip, omdat Marc ook aanwezig was, aan boord. Ze kon haar nieuwe jeugdvriend niet op een bootje in de stilte van het grote meer alleen laten, hij alleen wachtend tot de stille duikers zich terug bij hem zouden voegen. Neen, dat kon niet. Dus bleef ze bij hem.

De aaneengesloten duim en wijsvinger vormden een rond 'prima'-gebaar en de zwemmer verdween in het glasheldere water. Na een diepte van een vijftal meter vervaagde het menselijk silhouet. Om de paar minuten verscheen de duiker terug aan de oppervlakte om zich even nadien zonder iets te zeggen terug te laten verzwelgen. Het leek er aanvankelijk op dat Irena verlangend uitkeek naar deze blits-bezoekjes. Woordeloos begreep ze haar oom. Marc snapte er niets van. Duikerstaal zou nooit iets voor hem zijn, dat besepte hij nu al. Na enkele keren verdween door gewoontegedrag ook haar interesse.

Wat had ze verwacht?

De presentieogenblikken waren waarschijnlijk om veiligheidsredenen ingeschakeld. Zo dacht Marc.

Om de resterende tijd te doden nodigde het meisje haar zomervriend uit om een partijtje te zwemmen rond de verankerde boot. Stoeien in diep kristalhelder water, mekaar peddelend bespatten met waterdiamanten en zich verschuilen rond het dobberende vaartuigje op een plaats waar het lichaamsgewicht door tegendruk bijna zwevend gedragen werd. Een supervrij gevoel waaraan pubers grote nood hebben, hier voor hen beiden gepersifleerd in het water.

Het was voor Marc een nieuwe ervaring. Geen drukte rondom hem. Een verlossend gevoel, weg van een berispende wereld, weg van volwassenendruk, slechts één stille bedaarde toezichter, meters onder de meer-spiegel, met meer aandacht voor waterfauna dan voor stoeiende tieners. Blij doende, zorgeloos.

Door hun water-rollebollen was het Marc niet opgevallen dat Hans zijn kleine handharpoen niet had meegenomen. De vorige dagen, toen vertrokken werd vanop het kleine keienstrand van Porto Dusano, was dit steeds onafscheidelijk geweest. Met matig succes wat visvangst betrof. Het voorzichtige ritueel waarmee het aan boord brengen van de harpoen en opbergen van het kleinood in de kleine kofferruimte van het bootje gepaard ging was

menigeen opgevallen. Het bezorgde toeristen op de rand van de kade een amusante grijns. Tijdens de boottochtdoop met Marc was de handharpoen veilig in de hotelkamer blijven liggen.

Het meisje merkte tijdens het napraten op de balustrade dat Marc nog genoot van de roes die op die ochtend was ontstaan.

Ze wilde hem terug bij de realiteit.

“Ik heb iets met het Gardameer.”

Ze wou Marcs aandacht aanscherpen.

“Ja, ik ook.”

Zijn knipoog en een ondeugend fijn lachje wou ze bewust niet opmerken. Ze ging ernstig verder.

“Het is de eerste keer dat ik met Hans en tante Ida mocht meekomen naar Italië.”

Het was een overbodige opmerking. Marc was al enkele jaren na mekaar in dezelfde periode van het zomerschoolverlof met zijn ouders naar het grootste Italiaanse meer gekomen en ze hadden er telkens uitsluitend Hans en Ida ontmoet. Meestal was het kinderloze koppel al enkele weken door de Italiaanse zon

gebronsd wat bewees dat ze er een rijkelijk en weinig tijdsgebonden bestaan op nahielden.

Het nichtje sprak de aangetrouwde oom nooit aan met zijn familiaal verworven status. Ze had haar tante Ida veel te lang gekend als vrijgezel en Hans was voor haar dus een indringer. Sympathiek en uiteindelijk noodzakelijkerwijs aanvaard.

Twintig jaar voordien was Hans onder het naziregime luchtmachtpiloot geweest. Zoals de meesten van zijn landgenoten wilde hij zo weinig mogelijk over ‘het’ en zeker niet ‘zijn’ verleden praten en verguisde hij Hitler. Hij benadrukte in de naoorlogse periode zijn afschuw voor het naziregime, walgde van de dictator en zijn bendeleden, maar als militair was de plicht hun plicht geweest en verder ,Wir haben das nicht gewust.’

Marc en zijn ouders hadden het Duits-Nederlandse koppel leren kennen als vriendelijke zachtaardige mensen waarvan Hans de man was met een écht droef geweten over het hem verplicht opgelegde verleden. Het enige ietwat strenge uiterlijk dat hij zichzelf aanmat zat in een slechts occasioneel opgestoken filtersigaret die hij niet zo zeer tussen de lippen dan wel recht vooruitwijzend tussen de tanden zwak bijtend vasthield zonder echt te

inhaleren. Een pose-attitude. Hij beet bijna letterlijk het verleden van hem af.

“Ik kom al vele jaren naar Manerba. De hoteluitbaters zijn ondertussen goede vrienden van mijn ouders geworden. We hebben hier ons hart verloren.”

Marc wou in het pubergesprek gelijke tred houden.

“Ik heb dus ook iets met het Gardameer.”

Bijna lachwekkend vond ze zijn argumentatie te licht.

“Nee, zo bedoel ik het niet.”

Haar lachende mondhoeken maakten hem verward. Waarom klonk dit voor haar als semi-grap waarvan hij de betekenis niet begreep? Voor de eerste keer in zijn leven voelde hij zich wat sullig. Dat viel op. Een lichte vorm van medelijden overviel haar innerlijk gevoel. Het wekte een extra sympathiegevoel op maar haar onmogelijk te verbergen grijns had de Vlaamse jongen gekwetst en ze had zichzelf in problemen gebracht.

“Hoe bedoel je het dan wel?”

Ze aarzelde. Die vraag had ze moeten verwachten. Gesloten lippen bewogen vertwijfeld. Hoe kon ze zich hieruit praten?

Ze richtte haar blik neerwaarts naar strandslippers die in haar richting wezen. Die zouden geen voet bewegen indien er geen passende repliek kwam.

Haar vochtige oogglans wou antwoorden maar het hart beval de stem.

“Nou, mijn betekenis ligt dieper, veel dieper.”

Ze voelde dat Marc zich niet zomaar liet afschepen.

“Dus?”

Ze zat gevangen in wat ze zelf had veroorzaakt.

“... Neen... neen.”

Een schuddebollend neen.

Ze zonk weg in het moeras van een onbespreekbare situatie.

Thuis zou Marc zich gekleineerd gevoeld hebben. Hij zou met zekerheid een gelijkaardige situatie afgebroken hebben en de gesprekspartner met een geacteerd ongeïnteresseerdheid alleen laten. Hier op verlof was het anders. Als meisje was Irena voor hem ook anders. Niet zomaar een grietje. Ze onderscheidde zich van al zijn buurmeisjes en schoolvriendinnetjes. Ze was meer onbevangen, stelde zich minder truttig aan. En toch, nu dit!

De diepere betekenis waarover ze het had, kon niet inhoudsloos zijn. Ze zou na haar middelbare leerjaren hogere studies aanvatten en bewees alleen al daardoor dat ze een ernstig iemand was. Ze had met zekerheid al een duidelijk toekomstbeeld gepland. Hij verwachtte en geloofde dus dat ze een stevige maturiteit had. Het kon niet anders of er moest een gegronde Gardameer-zwijgrede bestaan. Of maakte ze hem iets wijs?

Door opkomende schuldgevoelens wou ze hem ook niet helemaal in het ongewisse laten.

“Ik laat het je ooit nog wel weten.”

“Ooit?”

In het kleine langgerekte woord klonk een eeuwigheid. Ze begreep zijn hopeloze repliek.

“Wij zijn hier nog meer dan een week.”

“Ja. En wij zijn hier nog meer dan twee weken!”

Zijn korte zware ademhaling hield een hopeloos begin van ingetoomde kwaadheid in.

“Wat is dat voor een antwoord. Moet ik dan tot uw laatste verlofdag wachten?”

“Misschien nog langer. We kunnen ook corresponderen.”

“Zeg!”

“Wil je niet met me corresponderen?”

Een lieve intonatie gaf fjintjes een andere richting aan het gesprek. Ze blokkeerde zijn ergernis. Het was een idiote wending die toch kans op succes leek te hebben.

“Natuurlijk wel.”

“Kom, laat ons dan adressen uitwisselen en straks spreken we verder.”

Als een gladde aal slipte het netelige onderwerp uit het gesprek. Ze speelde een nonchalante achteloosheid. Uitermate behendig wipte ze van de afsluiting. Ze voelde ontstane zenuwachtigheid in de schok-opvangende knieën. Een zachte onwennige tinteling, ongeveer zoals de vlinders in haar buik toen ze rechtover Marc, eerder die dag en zittend in ooms motorbootje, het haventje uitvoer.

Ze draaide met een klein negentig graden pasje onstabiel op enkele centimeters rakelings naast Marc, richting het enige aanwezige zes-kamer hotelletje waar beide families hun verlof hadden geboekt.

Een kleine familiezaak, een locanda. Geen ster maar bezitter van een uitzonderlijk goede keuken met ‘la mama’ aan de kookpotten. Een verblijf met een prijskaartje waar je in eigen land nooit een verlof kon voor boeken. Zeker niet in juli. Dat logement en nog

enkele vissershuisjes met een aanpalend verwilderd stukje groen, waarin een zo goed als onbereikbare waterval in het meer plensde, waren de ganse wereld van Porto Dusano. Slechts enkele gebouwtjes met de pretentie van een wijk binnen een bestaand gehucht in een samengesmolten overkoepelend dorp. Manerba.

Samen slenterend langs het niet afgesloten gedeelte van de betonnen havenboord genoot Marc van een zijaanzicht. Niet van het Gardameer, wel van een andere schoonheid: een moderne, losse, openhangende hemdsbloes met groot wit rood geruit motief zwierend over een kanariegeel bikinitopje dat in het opgroeien zeer binnenkort nog beter gevuld zou worden. Een soortgelijk broekje zorgde voor een fraai contrast met de licht gebruinde onderbuik en accentueerde prille schoonheid.

De vorige dagen had hij schoorvoetend toenadering gezocht, leek te slagen in zijn opzet maar hij drukte bewust nog alle opkomende lust opzij. Voorlopig. Hij had haar nog niet aangeraakt. Ook niet bij het opstappen van het motorbootje hoewel hij stoutmoedig en toch zozegd onschuldig met haar fysiek contact had kunnen hebben. Hij en zij: de ganse begintocht van zijn eerste

vaarervaring op slechts een meter van mekaar, maar niet oog in oog. Of toch, slechts heel even. Beide blikken meestal puberaal naar beneden gericht. Minuten later zwemmend in cirkeltjes, platonische aanrakingen op afstand door met water te spatten.

Nu, op weg naar het kleine hotelletje, stapte hij opnieuw rakelings naast haar en nam hij plots haar hand. Niet zomaar. Onmiddellijk met verstrengelde vingers.

Zijn eerste contact met haar aantrekkelijke lichaam.

Ze liet begaan.

Op een tiental meter van de locanda liet hij haar los. Niet omdat hij dat zo persé wou maar omdat het ondoenbaar om tussen de enkele auto's die te kort bij de laatste havenafspanning gestationeerd stonden naast mekaar te stappen. Eerst Irena, dan Marc. Blick op de sensueel wiebelende dijen van dit perfecte model.

Ze was mooi, beeldmooi.

Een half uur later lag Marc in de donkere koelte van zijn afgesloten kamer op bed naar de zoldering te staren. In de rechterhand naast hem verlichtte het zonnige buitenlicht door de kieren van het oude houten rolluik een afgescheurd papiertje met het correspondentieadres.

Zij had zijn kaartje, feitelijk een adreskaartje van zijn ouders, waar hij met zenuwachtige letters ‘Marc’ had opgeschreven. Ze had verschrikt gereageerd. Zo leek het toch. Marc meende opgetrokken verwonderde ogen te bemerken die vrijwel onmiddellijk verdwenen. Haar verstand prevelde verrast en ongewild tussen haar lippen ‘Mechelen...’. En toen was ze even stil gebleven. Het was de tweede merkwaardige reactie binnen een kleine tijdspanne.

Irena, een eigenaardig meisje, maar dat kon hem niet deren.

Ettelijke keren had hij ondertussen haar briefje bekeken. Hij kende het adres al uit het hoofd. Ze bezat een volwassen, esthetisch geschrift. Alles aan haar was prachtig. Ze deed een beetje mysterieus maar dat maakte haar nog aanlokkelijker. Nog meer door hem gewild.

Nog niet zo lang geleden had hij een oude afbeelding gezien van een andere weezinwekkende mysterieuze schoonheid geroemd voor de goddelijke macht van het verstand, van de menselijke geest en van de wijsheid. Door de modieus kortgeknipte haren van Irena waaruit

weerspanning golvende krullen duidelijk weggeknipt waren leek ze sprekend op haar.

Hier in Manerba was zijn godin verschenen, zijn Minerva, zijn Irena!

Wat kon ze in hemelsnaam bedoeld hebben met ‘Ik heb iets met het Gardameer?’ Een jong meisje dat voor de eerste keer in haar leven naar Italië kwam en waarvoor deze enorme waterplas toch een diepere betekenis had. Wat wou ze niet, mocht ze niet, zeggen? Vooralsnog niet zeggen? Het liet hem niet los. Het piekeren had één voordeel. De stekelige pijn op zijn bovenlichaam, door de zomerzon veroorzaakt, werd door concentratieverlies milder.

Het eerste wat in de late namiddag na een kort hazenslaapje terug bij de jonge Vlaming in zijn hoofd spookte was: ‘Ik heb iets met het Gardameer.’

’s Anderendaags had Marc minder schroom. De vingerverstrengeling van daags voordien had hem zelfzeker gemaakt. Van zo gauw ze al wandelend uit het hotelzicht verdwenen waren en de oudere generatie hen niet meer kon zien, pakte hij opnieuw haar hand. Nu

kwam er langs beide kanten een intenser in mekaar vlechten van handen. Afwisselend deugddoend zachtjes knijpen. Hij voelde dat haar stap het keienstrandje naast de aanlegsteiger wou uitgaan maar hij stuurde bijna ongemerkt bij. Ze volgde. Samen de andere kant op, richting het doodlopende pad. Hij leidde, zij volgde. Iets verder raakte het water de verwilderde plantenboord. Slechts een enkele Italiaan deed aan pootje baden op een plaats die door buitenlanders niet werd bezocht. Ze vroeg zich af waar hij naar toe wou, maar zei niets. Ze wist niet wat ze moest verwachten. Haar puberhart sloeg harder. Een tikkeltje kloppende angstigheid overklast door opspringende blijheid. Harder en harder.

Ze begon zichzelf vragen te stellen, overstelpt door een blij afwachtend sensatiegevoel. Tot waar zou ze ‘wat’ toestaan als het erop aankwam? Ze wist het zelf niet, maar ze stapte graag gedwee mee.

“Was je liever naar het strand gegaan?”

“Nee hoor. Ik volg je wel.”

Een blij, bangelijk lachje.

“Ik probeer zover mogelijk tot aan de waterval te gaan. Oké? Het kan misschien gevaarlijk zijn. Je hoeft niet mee als je niet wil.”

“Natuurlijk ga ik mee.”

Ze speelde het gewillige slachtoffer.

Vijftig meter weg van de locanda liet Marc haar los en stapte voor haar door de struiken, goed oplettend dat hij laaghangende geselende takken opzij hield zodat ze het gave zacht bruine benenvel niet zou schaven.

“Jij moet me redden als het eropaan komt.”

Als antwoord gooide Marc voor de eerste keer haar met toegeknepen ogen een lipkusje dat als bevestiging moest dienen.

Mensenschuwe hagedissen, opgeschrikt in hun biotoop flitsten weg naar alle richtingen. Het jonge koppel geraakte niet ver. Marc, onoplettend voor zichzelf, prikte zijn vinger. De waterval, la cascata, lag te beschermd, was voor ongeofende mensenhanden onbereikbaar. Een grote hem onbekende plant had zijn gebied verdedigd. Een doorn creëerde een bloedparel. Irena schaafde bij het nemen van dezelfde tak haar arm. Ze rukte een grote doorn los en prikte moedwillig haar vinger. Toen liet ze de plant pas los.

Hij stond perplex over haar reactie.

“Kom.”

Ontredderd liet hij haar begaan. Striemen loodrecht zonnlicht van tussen de twee, drie meter hoge takken zette haar als bosnimf in door de natuur gecreëerde spots. Ze drukte haar licht bloedende vinger tegen het bloedende wondje van Marc. Secondenlang. Toen sprak ze gedempt en voldaan.

“Zo, nu zijn we voor altijd van mekaar. Ons bloed heeft zich gemengd. Wat er ook gebeurt, wie je ooit nog tegenkomt of met wie je later ook trouwt, hier kan niets nog tussenkomen of ongedaan gemaakt worden. We zijn voor altijd van mekaar.”

Marc's hoofd gonsde. Hij kon zich niet meer intomen. Hij werd gedwongen door hemzelf. Hij nam Irena ruw, fors grijpend vast en kustte haar. Niet vluchtig, vurig! Wild! Nat! Zoals hij nog nooit gekust had. Eén minuut? Twee minuten? Drie minuten?

Slechts enkele ogenblikken nadat hij van haar was geschrokken was zij nu verrast door zijn spontane reactie. Haar verwondering na zijn verbazing.

Ze openden hun ogen, keken mekaar glinsterend aan en waren blij. Hartstochtelijk blij. Zielsgelukkig. Toen viel het haar pas op dat de toekijkende bomen en het plantengewas op haar extralange witte, korte mouwen

hemdsbloes groenbruine pulpstrepen hadden getekend. Het resultaat van wild heen en weer wentelen van jonge lichamen tussen verborgen groen.

Voor ‘ietsje meer’ was er geen plaats. Dat moest ook niet. Meer moest dat vandaag niet zijn.

Marc drukte zijn liefje voor het weggaan terug tegen zich aan. Hij wou door de dunne zijden kantachtige overgooier, die opnieuw de kanariegele bikini verstopte, haar zachtheid voelen.

“Nu heb ik zeker ook iets met het Gardameer.”

Met dit zenuwachtig gek klinkende gezegde wou hij een stempel drukken op wat net gebeurd was.

Zij had het gevoel dat hij haar ongrijpbaarheid wou inhalen, met beginnende mannelijke fierheid minstens wilde bijbenen.

Ze giechelde zijn uitspraak weg.

“Ik heb al éeuwen iets met het Gardameer.”

Ze bleef in het schaakspel een zet voor staan.

Lief, prachtig, mysterieus.

2. 1564

Imelda streek haar versleten nachtkleed zo glad als mogelijk uit op de keien van het droge zand net boven de waterrand. In tegenstelling met haar vriendin en andere dorpsmeisjes zwom ze nooit bloot. Zij deed ook als enige van haar leeftijdsgenoten aan langeafstandszwemmen. Ze gebruikte een oud versleten veel te loshangend nachtgewaad om van San Sivino tot bijna aan de Rocca van Manerba te zwemmen. Na de inspanning zat ze met opgetrokken knieën alleen en naakt naast het kleed naar de oever aan de overkant te turen, wachtend tot haar overgooier opgedroogd zou zijn. Dan vleide ze zich op het nachtkleed neer om de zon over haar ganse lichaam te kunnen voelen. De zes aangenaamste maanden van het jaar gaf ze tweemaal per week het beste van zichzelf. Ze perste al haar krachten uit haar lichaam om zo snel mogelijk de afstand van drie mijlen af te leggen. Drie mijlen heen en na het zonnebaden drie mijlen terug.

Na een sluimerend dutje vestigde ze haar blik op het schiereiland Sirmione.

Tot ginds was ze nog nooit gezwommen. Ze mijmerde. Die afstand zou nog eens haar uithoudingsvermogen kunnen testen. Daar was het haar vooral om te doen. Zichzelf bewijzen.

Bij helder weer leek het alsof de kop van het schiereiland haar uitdaagde. Op het uiteinde van die landengte, waar de poëet Catullus ooit zijn residentie bezat die hij vol lof had bezongen, leek het alsof de geest van de dichter haar wenkte. Dagdromend fantaseerde ze er ook Julius Caesar bij die bij de dichter een graag geziene gast was. Ze wou weten of ze die afstand kon overbruggen. Die leek korter bij helder weer dan wanneer de warmtenevel het wateroppervlak toedekte en het schiereiland omsluisde. Hoever zou ze kunnen zwemmen tot haar adem het begaf? Ze wou, voor ze aan die uitdaging begon, wel haar voorzorgen nemen. Alessandra, haar beste vriendin, aan wie ze enkele keren gevraagd had haar met een vissersloep te volgen, veinsde telkens een andere reden voor uitstel. Het grootste probleem was de papa van Alessandra. Hij leefde van de visvangst en kon het bootje

geen volledige dag missen, want een gans etmaal zou de inspanning zeker in beslag nemen. De afstand tussen San Sivino en Sirmione leek korter dan het was. Dat beseften beide meisjes maar al te goed.

Al de keren dat de zwemster tot net voor de oprijzende Rocca had gezwommen had ze telkens wat onkruid en planten verwijderd op een door haar ontdekt plaatsje. Ze had haar een heiligdom gecreëerd waar ze beschut voor de buitenwereld dagdromend kon genieten en ze de nodige ruimte had om haar nat geworden kledij te laten drogen. Alleen voor haar een stukje natuur afgescheiden van de wereld, voorbij een inhammetje waar hoge rotsen het water raakten. Een klein stukje verwilderde grond, zo goed als onbereikbaar, eventjes verwijderd van de achterliggende aangrenzende waterplas die veel later als uitgebouwd haventje zou dienstdoen. In dat ondiepe water lagen twee aftandse sloepjes die alleen 's nachts door de vissers van de deelgemeente Montinelle gebruikt werden en die gans Manerba van vis voorzagen.

Ietsje verder raakten steile rotsen het meer en was er geen plaats om een privaat stekje te maken. Bovendien vreesde ze, als ze zwom tot net onder de Rocca, ontdekt te

worden door de eigenaars van de hoger gelegen burcht of, als ze nog iets verder zwom, in het zicht te komen van de bewoners van het in de buurt gelegen eiland waarvan ze had horen vertellen dat het door monniken of andere geestelijken bezet was. Die gemeenschap boezemde haar een speciale vorm van angst in want haar familie had in een ver verleden reeds bizarre dingen meegemaakt met geheiligde toestanden.

Ze was christelijk uit angst. Ze bad tot de Allerhoogste en volgde van kindsbeen af getrouw alle religieuze verplichtingen, niet zozeer uit Godsliefde maar vooral omdat ze Hem vreesde. In haar levensbeschouwingen werd ze over en weer geslingerd tussen het katholieke geloof en de voor waarheid vertelde romeinse overleveringen van sagen en legenden.

Op het keienstrandje aan de waterplas, die vele jaren later Porto Dusano zou worden, voelde Imelda zich veilig en geborgen. Na een zoveelste dagdromerij vleide Imelda zich neer om nogmaals van de stralende zon te genieten. Ze vroeg zich af waar Minerva juist verbleef. Misschien had de Romeinse godin op datzelfde plaatsje ook wel

liggen zonnen, daar op de plaats waar zij aanwezig was. Ze waande zich tijdens die vrije uren even Minerva zelve, een godin die niemand kon raken. De godin die haar naam aan de regio Manerba had gegeven.

Meestal verbleef Imelda er de tijd van de middagslaap, heel soms bleef ze tot de zon ter hoogte van Moniga achter de laag begroeide heuvels wou verdwijnen en ze zich moest reppen om nog voor de donkerte thuis te zijn.

Omdat ze snelzwemmen leuk vond probeerde ze, in zichzelf tellende, de afstand steeds sneller en sneller af te leggen. Zomaar. Krachtig water wegduwende spieren maakten haar lichaamswelvingen betoverend zonder dat ze zich daar bewust van was. Een aantrekkelijk afgetraind lichaam, gestroomlijnd gemaakt door de koele, zoete golven. Bekoorlijk egaal gebronsd door de warme zon die haar steeds welwillend begeleidde en een goedkeurende lach weerkaatste in het glinsterende water.

Haar vader, Ignazio, stelde strenge eisen aan zijn enige kind, een dochter, een halve wees. Hij was niet blind voor de stillaan ontluikende schoonheid van het jeugdige meisje en buiten haar watervertier werden de teugels strak aangehouden. Met respect, zonder gemor werden

bevelen, eisen en voorwaarden door het brave kind meegaand opgevolgd.

Nog maar pas in ondiepe tranche ingedommeld vermoedde ze dat geritsel achter haar veroorzaakt werd door spelende hagedissen. Het geluid werd luider en luider, kwam korter en korter bij. Het rukte haar uit het hazenslaapje. Geen dier zou zo tekeergaan. Ze schrok op uit haar siësta, griste haar overgooier mee tot in een nabijgelegen bosje en wachtte af. Voorzichtig oplettend geen bijkomend geluid te maken trok ze haar door de zon afgeschenen bruin kleed eerst over haar hoofd, nadien over haar armen. Ze maakte zich zo klein mogelijk. De lange donkere haren trok ze als een gordijn voor haar gezicht. Ze priemde tussen de haarklissen door naar wat zou komen. Ze wachtte, gecamoufleerd in groen en bruin. Het geweld en snelheid waarmee takken werden gebroken was niet eigen aan vissers wiens bootjes een twintigtal meter verderop in een ondiepe poel lagen. Die zouden immers nu na hun nachtelijke visvangst nog slapen en hadden tot dan nog nooit aanstalten gemaakt om de kleine wildernis tussen de natuurlijke poel en de keienboord te wieden en op te ruimen.

Imelda wachtte af.

De punt van een brede kling van een handzwaard met de lengte van een el plantte zich rechtop voor haar beschuttingsstruik tussen enkele kleine keien in het poederdroge zand. Onder vernietigend gezwaai waren twijgjes en polsdikke takken gezwicht. Het kleine zwaard dulde geen tegenstand. Nu rustte het uit. Zijn bediener, Arduino, hield met beide handen de metalen knop van het handvat vast. Het meisje had enkel zicht op een paar knielaarzen waarvan de lange windingen van de veters door wrijving tegen planten deels losgekomen waren en de schede van het zwaard raakten. Ze had nog nooit zulke laarzen gezien. Haar vader, de boeren en de vissers die ze kende droegen eenvoudige lage schoenen al dan niet met een enkele veter. Sommigen, de allerarmsten, droegen slechts een in voetvorm gelooide en geperste dierenhuid. Ze had evenmin ooit zo een zwaard gezien. Het zag er nieuw uit. De snede van de kling blonk zilverwitte sterretjes in het zonlicht.

Met hoge borst keek Arduino over het meer alsof hij een pas overwonnen slagveld overschouwde. Hij draaide zijn hoofd kwartslag naar beneden. Hij zag er moe uit. Met vraagtekens keek hij neer op de zuiver gemaakte plaats

rond hem. Een van onkruid en wilde struikjes ontdane smalle strook. Geen gaanpad dat hierheen had geleid. Hij had zichzelf een weg moeten banen. Hij vroeg zich af hoe deze plek was ontstaan. Wie had deze plaats onderhouden zonder sporen na te laten? Hij rechtte zijn vermoeide lijf, stapte drie passen richting het water en hurkte deels steunend op zijn kortzwaard opnieuw neer. Hij ontdeed zich van zijn laarzen en stroopte zijn halflange broek op om zijn voeten en onderbenen te verfrissen in het koele heldere water. Links en rechts van hem was alles nog ongerept wild. Geen woning, geen hok te bekennen. Zover hij kon kijken, een onbewoonde strook. Secondenlang richtte hij zijn blik op het tegenoverliggende schiereiland. Sirmione was nog amper merkbaar in de warmtenevel die het zicht tot de achterliggende overkant, waar Peschiera, Lazise en Bardolino de verst gelegen steden waren, volledig belemmerde.

Arduino was een jonge maar volwassen krijger, geen boer, geen visser. Gewoon een getaande jongen, net man, waarvan Imelda niet kon inschatten hoe oud hij was, noch wat hij van uit dat godvergeten deeldorp,

Montinelle, kwam doen. Wat deed hij hier? Hier op de haar zelf toegeëigende eigendom.

Tijdens al de jaren dat ze hier twee- soms tot driemaal per week enkele uren verbleef had ze nog nooit iemand gezien. Een stukje rustige onbereikbare natuur. Zo dacht ze. Nu was haar plaatsje ontmaagd. Ze voelde aan dat de door haar ontdekte plaats nog bezocht zou worden, zo niet door andere vreemden dan toch zeker door deze indringer.

Een hagedis viel van een tak. Een onverwacht geluid dat Arduino met verschrikte ogen in een flits zijn zwaard liet trekken. De dreigende punt strak gericht naar de schutplaats van Imelda. De blik in zijn ogen vertelde haar dat hij minstens even bang was ontdekt te worden als zij. Het gaf haar moed. Moed gedragen door angst om traag, gelijkmatig, uit haar schuilplaats te kruipen. Haar ogen blijvend gefixeerd op het dreigende glinsterende metaal terwijl ze met opgeheven handen en met heel voorzichtige bewegingen het gordijn van haar lange donkere lokken voor haar gezicht opentrok. Weg overbodige camouflage.

“Wat kom jij hier doen?”